

Спалах пам'яті

Микола Руденко

Прокинувся від того, що свою
Впізнав садибу — хату і повітку.
Я запашні "варенички" жую,
Які акація дарує влітку.

Гуде бджола. Вертаються в село
Селянські гарби, різнотрав'я повні...
Це ж півстоліття в пам'яті жило —
Як із глибин продерлося назовні?

Нічне повітря здавлене, густе.
Сусіда уві сні в подушку плаче.
А у мені акація цвіте —
Давно вже, мабуть, зрубана...
Дитяча.

І разом з нею в пам'яті на дні
Під покривалом забуття і втоми
Весь світ земний ворухиться в мені —
Його реалії, його фантоми.

Любов і зненависть, жага борінь,
Довершення творінь —
Святе й гріховне...
Хто ж я такий — зірок безлика тінь
Чи Всесвіту повторення духовне?